

mana na ta način umoril. Najprve se je poročil, da je bil obsojen na 20 let težke ječe. S tem je ta grozna zgodba, ki je skozi mesece vsaj javnost vznemirjala, končana.

Razstrelba. V Leedsu pri Berlinu se je zgodila razstrelba. 20 oseb se je valjalo takoj v svoji krvi. Nekemu vojaku je bila glava odtrgana. Doselej so dobili 5 mrtvih in 15 težko ranjenih.

Desidor Perczel.

Poročali smo že, da so državnozbornske volitve na Ogrskem končane s popolno zmago Ehuen-Hedervaryjeve vlade. Liberalci bodo je

Desidor von Perczel

torej i zanaprej vladali v predsestvu državnega zbora. Voditelj teh liberalcev je Desidor Perczel, katerega sliko prinašamo danes. Perczel je eden najmožnejših madžarskih politikov.

Drejčekov vnebohod.

„Drejček je umrl“ šepetalo je listje v gozdu. Tih in veselo je bilo to šumenje, kajti bil je drvar. Moški v dolini so menili: „Tako, ta je mrtev; zares, škoda zanj; dekleta pa so jokala, ker Drejčka ni bilo več med živimi. „Drejček je umrl“ in pa brisanje solzomokrih oči bilo je eno. Da, da Drejček je bil fejsť fant, tako okoli petindvajsetih let, vitek, blav in kaj korajzen in ni čuda, da so se vaška dekleta skoraj trgale zanj. No, sedaj je bil mrtev. Drevo v gorjem Slemenu ga je zadelo in bilo je po njem. Na zelenih smrekovih nosilih so ga ponesli možje v dolino v njegovo borno kočjo in od tam se je peljala njegova duša po mnenju vseh naravnost v pekel, zakaj in mel je mnogo na vesti. Vendar temu ni bilo tako; pekel bil je daleč proč od njega. Ko je tako iz svoje kože smuknil, pritisnil mu je najhben paglavček, nebeški sel, peroti na ramena in vsplala sta se v višave.

„Ljubi angeljček“, dejal je Drejček, „presneto mrzlo je pa le, ako moram tako nag v nebesa!“ Angeljček pa se je temu le nasmehnil šepetaje pred se: „Prav ti je, to je kazen za tvoje grehe; mene ne beži“, in poskočil je, dva, tri stolpe visoko se je zdelo Drejčku. Ker si je on tudi hotel kratiti čas, poskakoval je z to majhno stvarico, kakor sta stavo in vedno bolj, vedno bolj je šlo.

Do sedaj sta plavala le po veliki, sivi planjavi in zlate zvezdice in njili zvesta voditeljica blede luna so se njima priazno posmihale. Zatem pa je postala pot težavna. Drejčkova duša se je potila kakor kakšen prisrčen hrblolazec; dobro pri tem pa je bilo, da je postajala vedno čistejša, slednič je bila bela kot sneg in postal je enak svojemu majhnemu spremljevalcu. Z napopom sta prebredla zadnje gosto megleno omrežje in pred njima so blestela zlata nebeška vrata. Zajučkala sta veselja, da je zajačala nebeška veža, angeljček je potegnil za zlatopletno vrvico, — zvok je zadonel glas zvončka po nebeških prostorih, majhno okence na vratih se je odprlo in skozenj je pomolel stari Peter svoj zaspan, za ručičim nosom okrašen obraz.

„Ravno v popoldnevem spanju me moraš motiti, ti usivec, ti“, zagrmel je nad angelčkom. „Koga pa si mi zopet pritiral sem? Pa vsigdar, kadar prideš ti, pripelješ vedno kaj za nebesa komaj zrelega. — A tega — pri mojej svetosti — tega moram poznati, tako znan se mi zdi.“ In zvesti vratar je potegnol očala iz grešnega zapisnika, pritisnil je z tresočo roko na nos, ter vprl svoj pogled v Drejčka. Prestrašen je zavpil: „Da, da, ti si Drejček iz Slemene gore. Kaj pa iščeš tukaj? Misliš, mi nimamo tvojih grehov vknjiženih? — O, in še kako natanko. — Misliš tvoje ljubavne komotije ne vpijejo k nam za osvetlo? — Ali misliš mi nismo imeli naš nebeški dalnogled vedno nate nastavljen? Vsa v čer sem gledal, kaj počenjaš na svetu! Glej, da se mi takoj pobereš, če ne — —!“ Pri zadnjih besedah šine pogled razjarjenega Petra na malega angelja, smehljajočega se z mezinčcem v ustnih in vsa starčeva jeza se vsuje nanj: „Ti ničvredni paglavček, kdo pa ti je velel, tega iz sveta v nebesa spraviti, kaj? Kdo pa je bil to?“

„Ja —“ dejal je prdrzneš, porine smeje mezinček še globlje v usta, „Magdalena mi je velela!“ „Kaj ta?“ zavzel se je Peter, „ta ima vedno takšne budalosti, to je za znoret, vedno ta in zopet ta.“ Trišče se je zaprlo okence, zatem je zahreščal ključ, škripaje so se odprla velika vrata in Peter je stal z ključem v roki v okviru, ter njima pokazal pot. Ko sta vstopila v nebeške prostore, zadonela je v daljavi mila godba in slišalo se je petje neštetihih duš: „Blagor mu, ki zdaj prihaja — —“.

Blžala se je procesija svetnikov, na čelu vseh sv. Magdalena z bliščeco obleko v naročju. „Pri mojej veri“, vskliknil je Drejček, ko ga je objela in oblačila, „pri mojej veri, je to krasna ženska!“ Potem ga je pozdravil veliki mož z mečem ob ledju v imenu vseh nebeških prebivalcev, ter ga peljal pred Gospoda nebes. Prijazno je sprejel ta Drejčka, a brez vsega opomina le ni šlo.

„Drejček, ti si mi delal sitnosti in skoraj bi te ne bil sprejel v nebesa. Le Magdalena se imaš zahvaliti za njene priprošnje. Tukaj sem pogel v knjigo življenja; le prav malo dobrega je še v njej o tebi, število tvojih pregreh je bilo skoraj polno. Bli si pravcati grešnik. Sedaj si rešen, a rečem ti, da mi z gotovimi svetniki — pri teh besedah je trepaje pogledal Magdalena — tako hitro ne spletkaš, če ne, se nekaj zgodi!“ Tako je go-

solze oči. Vsi so bili veseli ginjenega novinca, pobožni gospod pl. Kempis je stopil predenj ter dejal: „Vendar je tako, kakor sem jaz pisal: Magna rest es amor“. (Citati iz pism sv. Tomaža pl. Kempis). „Velike stvari so radi ljubezni“.

Čudežno hitro in poceni se napravi danes naravno, krepko, govejo juho. Polije se ednostavno eno Maggijevo kocko z vrelo vodo. Tako pripravljena goveja juha se ne razloči prav nič od doma narejene, kajti „Maggijeve kocke za govejo juho“ so čista najboljša juha iz govejeje mesa v suhi formi in vsebujejo tudi potrebno sol ter primes. Vsaka kocka zadostuje za en krožnik (1/4 liter) krepke juhe in kocka samo 5 vinarjev. Za poletni čas se dobi celo zavajke po 50 kosov. Pazi naj se na ime „Maggi“ in na varitveno znamko „Križeva zvezda“. Druge kocke niso Maggijeve.

Na prodaj je eno lepo dobro jena in obiskovana prodajalnica, edina v tej fari, blizo cerkve, to se prda s prodajalnicjo ali pa tudi samo posestvo. Torej kdaj ama veselje do grunta in živinoreja, naj se precej zglesi, ker se prodava z ugodnim pogojem. Več pobe in odgovori posestnik Josef Kurent, Preverje, Post Peilenstein, Štajersko. 564

Kako naj se ravna s po toči prizadetim trsjem.
(Naznanilo deželne vinogradniške in sadjarske šole v Mariboru)
(Nadaljevanje*)

Toča je prizadela trte v avgustu ali še pozneje.)

V tem času je nevarnost toče že manjša. Ali v nekaterih letih vendar nastopi in prinese škodo. Pri temu s večinoma listje in nagoni na vršičkih kot mehkejši deli posebno hudo prizadeti. Tudi prosto in proti vremenski strani viseče grozde trpi bolj ali manj. Tam, kjer se čez viseči nagoni na vršičkih še nahajajo, kjer se ni prezgodaj „gipfalo“ (gegipfelt), bode škoda manjša, ker je bilo s tem spodajšnim delom varstvo dano. Rane se bodoje pri temu poznejšem poškodovanju lesa le deloma zacelile in zimski popki se ne hodejo ali pa le malo pokazali. Ako se to vkljub temu zgodi, potem se pokažejo novi nagoni na težje poškodovanih vršičkih, na spodnjih delih trt pa ne. Zadeje jagode se posušijo in odpadejo deloma do trgatve tudi same. Na stebri (Stiel) zadeto grozde se posušijo popolnoma. Kaj drugega kakor takojšno škropljenje ob tem času poškodovanih gorice se ne more storiti. Škropljenje pa je na vsak način potrebno; s tem se obrani še dobro listje pred tem, da si naleze peronosporo. Kot preprečujoče sredstvo se priporoča, da naj se trte ne pred sredo avgusta odreže („gipfeln“); kajti čez viseči deli nagonov dajejo gotovo varstvo proti poškodovanju spodnjega listja in trt z grozdom.

Ako je toča večkrat vinograd prizadela ali pa ako je bila toča tako močna, da je točino zrnje ne samo nagone in njih organe marveč tudi starejšje dele trte odbilo ter se je tudi na trti skorja oddregnila.

V tem slučaju se mora pomoč le na to omejiti, da se fpopolnoma odtrgane dele proč spravi. Ako je tako huda toča zgodaj prišla, potem počene trta iz svojih spodnjih, še nepoškodovanih delih zelene nagone, kateri naj se postavi bolj na redko (Auspflücken) in katere naj se z opetovanim škropljenjem ter žvepljanjem zdrave obdrži. V ugodnem slučaju postanejo do zime zreli. Potom gnojenja kakor preje označeno, se lahko v potrebi trto zelo okrepča. Seveda take gorice v letu toče in tudi prihodnje leto ne bodoje nosile. Gre se pa zato, da se trte iz temelja novo uresniči.

Ako je trta tako močna, toča pozneje zadela, imela bode pač še nagone; ali narejeni zeleni nagoni bodoje komaj tako daleč dozoreli, da bi zamogli zimo brez nevarnosti preživeti. Vkljub temu pa se bode odtrgalo („auspflücken“), škropilo in pred nastopom jesenskega mrazu trte tako daleč nako-pičilo („anhäufeln“), da bodoje najspodnejše oči novo nastalih nagonov z zemljo pokriti in pred mrazom varovani. Krepko gnojenje v jeseni ali najkasneje v prihodnji sponladi ima nalogo, da tako oslabele vinograde zopet k moči pripravli.

Fr. Zweifler.

* Glej „Štajerca“ štev. 24 tega lista.
Opomba uredništva: Priporočamo kmetovalcem ta velekoristni članek g. dir. Zweifler v prevdarek. Vinograde se mora ne samo z roko, marveč tudi s pametjo obdelovati. Gospodu Zweiflerju gre vsa hvala za svoje prizadevanje.

Administracija „Štajerca“.

Knjigoveznica.

voril sin in oče in duh sta prikimala. Godba je zavrela iz vseh kotov in krajev; vse je pozdravljalo novega svetnika. Raztrgali bi ga bili veselja, vsak si je štel v čast razkazati mu prvi krasoto nebes. Tedaj ga je zgrabila njegova priprošnica krog pasu, ga vlekla k velikemu dalnogledu, ter dejala: „Tukaj notri pogledi!“

In videl je na duh poželjivo, le njemu ni ugajal in njegovim ustem so ušle besede: „Svoje žive dni nisem tega duha maral.“ A sunek njegove spremljevalke v rebra mu je velel molčati in gledal je dalje. Vidiš toliko deklet plakat o njegovem mrtvem truplu so tudi njemu zalile